

- 3) Czy pojęcie „tego samego przedsiębiorstwa” zawarte w art. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 994/98 ⁽⁵⁾ z dnia 7 maja 1998 r. w związku z art. 2 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 69/2001 ⁽⁶⁾ z dnia 12 stycznia 2001 r. należy interpretować jedynie formalnie w ten sposób, że kryterium decydującym jest to, czy według krajowego porządku prawnego chodzi wyłącznie o podmioty mające samodzielną osobowość prawną, a tym samym każdej takiej spółce można udzielić pomocy państwa do wysokości 100 000 EUR, czy też decydujący jest faktyczny sposób funkcjonowania takich spółek – wzajemnie powiązanych za pośrednictwem tych samych osób – i zarządzania nimi, tak jakby chodziło o system filii zarządzanych z jednej spółki centralnej, choć według krajowego uregulowania prawnego spółki te mają samodzielną osobowość prawną, a tym samym takie spółki należy uważać za „to samo przedsiębiorstwo” i udzielić mu pomocy państwa jako całości do wysokości 100 000 EUR jedynie jednokrotnie?
- 4) Czy przez pojęcie „szkody” w rozumieniu Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich ⁽⁷⁾ z dnia 26 lipca 1995 r. należy rozumieć tylko tę część bezprawnie uzyskanych środków finansowych, która jest bezpośrednio związana z oszukańczym postępowaniem, czy także rzeczywiście dokonane i należycie udokumentowane koszty i wykorzystanie wkładu, jeżeli z postępowania dowodowego wynika, że ich wydatkowanie było konieczne w celu ukrycia oszukańczego postępowania, opóźnienia ujawnienia oszukańczego postępowania oraz uzyskania pełnej kwoty przyznanej pomocy państwa?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE z dnia 25 października 2012 r. ustanawiająca normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępująca decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW (Dz.U. 2012, L 315, s. 57).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. ustanawiające przepisy ogólne w sprawie funduszy strukturalnych (Dz.U. 1999, L 161, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1681/94 z dnia 11 lipca 1994 r. dotyczące nieprawidłowości oraz odzyskiwania kwot wypłaconych nieprawidłowo w związku z finansowaniem polityki strukturalnej i organizacją systemu informacji w tej dziedzinie (Dz.U. 1994, L 178, s. 43).

⁽⁴⁾ Stanowisko izby karnej Najvyšší súd Slovenskej republiky (sądu najwyższego Republiki Słowackiej) z dnia 29 listopada 2017 r.

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 994/98 z dnia 7 maja 1998 r. dotyczące stosowania art. 92 i 93 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską do niektórych kategorii horyzontalnej pomocy państwa (Dz.U. 1998, L 142, s. 1).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 69/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy w ramach zasady de minimis (Dz.U. 2001, L 10, s. 30).

⁽⁷⁾ Konwencja sporządzona na podstawie art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. 1995, C 316, s. 49).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal d'instance de Lagny-sur-Marne (Francja) w dniu 13 sierpnia 2019 r. – BNP Paribas Personal Finance SA/VE

(Sprawa C-609/19)

(2019/C 348/13)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal d'instance de Lagny-sur-Marne

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: BNP Paribas Personal Finance SA

Strona pozwana: VE

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że warunki określające spłaty dokonywane w stałych ratach zaliczane w pierwszej kolejności na poczet odsetek oraz przewidujące przedłużenie okresu obowiązywania umowy i zwiększenie wpłat w celu spłacenia salda konta, a kwota tego salda może ulec znaczącemu zwiększeniu w wyniku zmian kursów walutowych, stanowią główny przedmiot kredytu denominowanego w walucie obcej, a spłacanego w walucie krajowej, bez możliwości traktowania tych warunków odrębnie?

- 2) Czy art. 3 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że warunki określające płatności dokonywane w stałych ratach zaliczane w pierwszej kolejności na poczet odsetek oraz przewidujące przedłużenie okresu obowiązywania umowy i zwiększenie wpłat w celu spłaty salda konta, mogącego ulec istotnemu zwiększeniu w wyniku zmian kursów walutowych, stwarzają znaczącą nierównowagę praw i obowiązków stron umowy, w szczególności w zakresie, w jakim narażają one konsumenta na nieproporcjonalne ryzyko kursowe?
- 3) Czy art. 4 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że prosty i zrozumiały charakter warunków umowy kredytu denominowanego w walucie obcej, a spłacanego w walucie krajowej, powinien być oceniany z odniesieniem, na dzień zawarcia umowy, do przewidywalnego kontekstu ekonomicznego, a w niniejszej sprawie do skutków, jakie trudności ekonomiczne w latach 2007-2009 wywarły na zmiany kursów walutowych, z uwzględnieniem kompetencji i wiedzy podmiotu zawodowo udzielającego kredytów i jego dobrej wiary?
- 4) Czy art. 4 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że wspomniany przepis wymaga, aby prosty i zrozumiały charakter warunków umowy kredytu denominowanego w walucie obcej, a spłacanego w walucie krajowej, był oceniany poprzez zbadanie, czy kredytodawca posiadający zawodowe kompetencje i wiedzę przekazał konsumentowi informacje, w szczególności wyliczenia, o wyłącznie obiektywnym i abstrakcyjnym charakterze, nieuwzględniające kontekstu ekonomicznego mogącego mieć wpływ na zmiany kursów walutowych?

(¹) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 28 czerwca 2019 r. w sprawie T-64/18, Alfamicro/Komisja, wniesione w dniu 21 sierpnia 2019 r. przez Alfamicro - Sistemas de computadores, Sociedade Unipessoal, Lda.

(Sprawa C-623/19 P)

(2019/C 348/14)

Język postępowania: portugalski

Strony

Wnoszący odwołanie: Alfamicro - Sistemas de computadores, Sociedade Unipessoal, Lda. (przedstawiciele: G. Gentil Anastácio i D. Pirra Xarepe, adwokaci, oraz M. Stock da Cunha, advogada estagiária)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu wydanego w sprawie T-64/18, (¹)
- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2017) 8839 z 13/12/2017,
- Obciążenie Komisji Europejskiej wszystkimi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca przyjmuje, że okolicznością powodującą powstanie wierzytelności umownej jest sama umowa. W konsekwencji, jeżeli Komisja mogła odliczyć w skardze swoje roszczenia, lecz nie uczyniła tego, nie może po wydaniu wyroku wystawiać not debetowych dotyczących wierzytelności bieżących.

Komisja działała z nadużyciem władzy.

W wyroku (T-831/14) (²) Sąd orzekł o wierzytelności Komisji wynikającej z subwencyjnej, a nie jak w niniejszej sprawie Sąd orzekł błędnie o niekwalifikujących się kosztach dotyczących okresu objętego audytem.